

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 263/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK Pekár, s. r. o., Kukučínova 24, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. Bernard Pekár, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 4/2013 a jeho rozsudkom z 3. septembra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 12/2014 a jeho rozsudkom z 26. februára 2015 a v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 13/2015 a jeho uznesením z 11. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 4/2013 a jeho rozsudkom z 3. septembra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 12/2014 a jeho rozsudkom z 26. februára 2015 a v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 13/2015 a jeho uznesením z 11. februára 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špecializovaného súdu uznaný vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a z účasti formou pomoci k zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 21 ods. 1 písm. d) a § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona a bol za to odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní päť rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Prvostupňové rozhodnutie (okrem ďalších obžalovaných) sťažovateľ napadol odvolaním, na základe ktorého najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 To 12/2014 z 26. februára 2015 podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e) a ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozsudok špecializovaného súdu z 3. septembra 2014 zrušil vo výroku o vine a treste a na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám v trestnej veci rozhodol tak, že sťažovateľa uznal vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny

podľa § 296 Trestného zákona a zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona a za to mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

4. Rozhodnutie najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sťažovateľ napadol mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním, ktoré najvyšší súd ako súd dovolací uznesením sp. zn. 2 TdoV 13/2015 z 11. februára 2019 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

5. Podľa názoru sťažovateľa postupmi všeobecných súdov konajúcich v jeho trestnej veci a ich rozhodnutiami došlo k porušeniu jemu ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie.

6. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že odvolací súd, ako aj dovolací súd sa *„nevyrovnali s... námietkami smerujúcimi k nedostatku odôvodnenia prvostupňového súdu“*. Je toho názoru, že *„nezodpovedanie, resp. odignorovanie... argumentov uvedených v odvolaní a dovolaní je nezlučiteľné s Ústavou SR garantovaným právom na súdnu ochranu, resp. Dohovorom priznaným právom na spravodlivý proces s poukazom na... právo na odôvodnenie rozhodnutia“*.

7. V konaní pred všeobecnými súdmi nebol podľa slov sťažovateľa preukázaný jeho úmysel spáchať zločiny, za ktoré bol odsúdený. Nepreukázanie úmyslu spáchať trestný čin, konkrétne vedomostnej zločky sťažovateľa, namietal už v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Výpovede svedkov, ktorí ho mali usvedčovať, sťažovateľ považoval za účelové a navyše ani jeden zo svedkov *„sa explicitne nevyjadril“*, že sťažovateľ mal vedomosť *„o existencii karuselového podvodu“*.

8. Rovnako sťažovateľ namietal, že mu nebol preukázaný *„nejaký finančný podiel na činnosti zločineckej skupiny“*, pritom *„pokiaľ ide o sofistikovanú trestnú činnosť akou je karuselový podvod, je nepochybné, že páchatel ju vykonáva s cieľom získať pre seba majetkový prospech“*, a *„práve preukázanie majetkového prospechu, hoc aj prisľúbeného,*

by mimo dôvodnú pochybnosť preukázalo... úmysel spáchať“ stíhané zločiny. Podľa sťažovateľa existuje niekoľko skutočností, ktoré preukazujú, že nemal úmysel páchať trestnú činnosť, na čo v dovolaní aj poukázal.

9. V dovolaní sťažovateľ poukázal aj na zmätočnosť skutkových viet prvostupňového aj odvolacieho rozhodnutia, keď oba trestné činy boli spáchané jedným skutkom, potom ako mohol stáť súčasne na druhom (pri zločine neodvedenia dane a poistného) aj treťom (pri zločine založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny) stupni riadenia, a teda nebolo ustálené, akú úlohu či funkciu mal sťažovateľ v zločineckej skupine zastávať.

10. Ako sťažovateľ tvrdí, odvolací súd sa jeho námietkou absencie úmyslu spáchať trestný čin náležite nevysporiadal. Nesúhlasí ani s tým, ako najvyšší súd vyhodnotil v dovolaní uvedené argumenty sťažovateľa, t. j. že išlo o námietky smerujúce proti zistenému skutkovému stavu. Podľa jeho názoru namietanými boli „*právne vady*“ – právo na odôvodnenie rozhodnutia.

11. Osobitne sťažovateľ poukázal na to, že vo vzťahu k námietke o zmätočnosti skutkových viet prvostupňového a odvolacieho rozsudku, pokiaľ išlo o jeho začlenenie do štruktúry zločineckej skupiny (t. j. na ktorom stupni riadenia mal stáť), dovolací súd považoval túto zmätočnosť za irelevantnú, keďže nemala vplyv na právnu kvalifikáciu. Sťažovateľ však zastáva názor, že postavenie v zločineckej skupine má vplyv na výšku ukladaného trestu, preto námietka zmätočnosti skutkových viet je zásadným argumentom, ktorý mal vplyv na výrok o treste uvedených rozsudkov vo vzťahu k osobe sťažovateľa, avšak dovolací súd túto dostatočne nezodpovedal.

12. Porušenie čl. 49 ústavy sťažovateľ videl v tom, že konanie všeobecných súdov, v rozhodnutiach ktorých absentoval opis skutočností preukazujúcich jeho úmysel spáchať trestný čin, je aj porušením práva byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca.

13. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie takto nálezhom rozhodol:

„Postupom Špecializovaného trestného súdu a jeho rozsudkom č. k. BB-3 T 4/2013-2421 zo dňa 03. 09. 2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozsudkom sp. zn. 5 To 12/2014 zo dňa 26. 02. 2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Postupom Najvyššieho súdu SR a jeho uznesením sp. zn. 2 TdoV 13/2015 zo dňa 11. 02. 2019 bolo porušené základné právo sťažovateľa, a to právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo byť stíhaný spôsobom ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 TdoV 13/2015 zo dňa 11. 02. 2019.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 To 12/2014 zo dňa 26. 02. 2015.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Rozsudok Špecializovaného trestného súdu č. k. BB-3 T 4/2013-2421 zo dňa 03. 09. 2014 a vracia mu vec na ďalšie konanie.“

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 4/2013 a jeho rozsudkom z 3. septembra 2014 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn.

5 To 12/2014 a jeho rozsudkom z 26. februára 2015 a v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 13/2015 a jeho uznesením z 11. februára 2019, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným odôvodnením prvostupňového rozhodnutia a nezaobieraním sa argumentáciou sťažovateľa uvedenou v opravných prostriedkoch proti tomuto rozhodnutiu najvyšším súdom.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 4/2013 a jeho rozsudkom z 3. septembra 2014

22. Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci, a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

23. Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k rozsudku špecializovaného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohol podľa zákona, ktorým sa konanie riadilo, účinne domáhať (a aj sa domáhal) využitím opravného prostriedku (odvolania). V tomto kontexte bol najvyšší súd ako súd druhostupňový povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa, porušenie ktorých v ústavnej sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta. Právomoc ústavného súdu je preto (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) bezprostredne vo vzťahu k rozsudku a postupu špecializovaného trestného súdu vylúčená.

24. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv sťažovateľa rozsudkom špecializovaného súdu č. k. BB-3 T 4/2013-2421 z 3. septembra 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 12/2014 a jeho rozsudkom z 26. februára 2015

25. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj

v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka (strany) konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

26. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu rozsudku najvyššieho ako odvolacieho súdu sp. zn. 5 To 12/2014 z 26. februára 2015.

27. Ústavný súd nepovažuje za potrebné ani účelné na tomto mieste opakovať celú podrobnú rozsiahlu argumentáciu uvedenú v odôvodnení označeného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorá je v konečnom dôsledku sťažovateľovi dobre známa. Z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je dôležitým v súlade s vymedzenou kompetenciou ústavného súdu zistiť, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a nevykazuje znaky arbitrárnosti.

28. Najvyšší súd v prvom rade vo vzťahu k osvedčeniu spáchania stíhanej trestnej činnosti odsúdenými (vrátane sťažovateľa) skonštatoval, že na podklade vykonaných a vyhodnotených dôkazov bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná existencia štruktúrovanej schémy, ktorej jediným dôvodom vzniku a fungovania po dobu takmer dvoch rokov bolo uplatňovanie si nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty

z obchodov, ktoré v konečnom dôsledku negovali svoju hospodársku podstatu, a tou bola tvorba reálneho zisku reálnymi ekonomickými aktivitami vyplývajúcimi z reálnych požiadaviek trhu.

29. Odvolací súd doplnil, že nie je možné vytvoriť produkt (v danom prípade „webkarta“), ktorý je ekonomicky buď vôbec, alebo minimálne uplatniteľný, tento produkt vo veľkom nakupovať, naskladňovať a potom vyvážať a pre potreby ďalšieho „otočenia“ tohto tovaru tento doviesť naspäť, opätovne vyviezť a podobne. Poukázal na skutočnosť, že týchto kariet bolo vyrobených v počte 305 000 kusov, ktoré sa potom objavovali v doslova stovkách obchodných transakcií, avšak k reálnemu predaju spotrebiteľovi došlo len v 76 prípadoch prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., ktorej bol produkt rovnako ponúknutý a distribuovaný, ktorá ho potom komisionálnym spôsobom predávala. Všetky ostatné do reťazca zapojené podnikateľské subjekty tento tovar len kupovali a predávali medzi sebou s daňou z pridanej hodnoty bez toho, aby došlo k predaju tejto karty konečnému spotrebiteľovi, pritom jediným cieľom týchto všetkých obchodných operácií bolo umelo vytvoriť situáciu, že z formálneho a vecného hľadiska vznikol nárok na uplatnenie nadmerného odpočtu u podnikateľských subjektov, ktoré na to boli v reťazci určené.

30. Najvyšší súd pripomenul, že presvedčivosť dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní viedla k tomu, že piati obžalovaní stojaci v hierarchii tejto štruktúrovanej skupiny na rôznych miestach (od najvyšších po najnižšie) sa k spáchaniu tejto trestnej činnosti v plnom rozsahu priznali a jeden obžalovaný urobil vyhlásenie o vine.

31. Odvolací súd prízvukoval, že išlo jednoznačne o riadený proces, pričom do tohto kolobehu nemohol vstúpiť niekto, kto by nemal vedomosť o tom, pre aký účel tento proces prebiehal, čo preukázali nielen výpovede viacerých svedkov, ale o čom svedčila aj samotná podstata týchto obchodov.

32. Vo vzťahu ku konaniu sťažovateľa najvyšší súd uviedol, že tento zadovážením prostriedkov (výstupných faktúr pre firmy uplatňujúce si nadmerný odpočet) umožnil uplatniť si nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty z daňového základu v sume najmenej

2 704 445,28 €, za ktorú nakúpil minimálne 91 614 kusov papierových nosičov produktu typu „webkarta“. Možnosť uplatnenia si nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty teda vyvážajúcim firmám vznikla v sume prinajmenšom 540 889,06 €.

33. K obrane sťažovateľa v odvolacom konaní, že o páchaní trestnej činnosti nemal žiadnu vedomosť, najvyšší súd uviedol, že vykonané dôkazy svedčili o opaku. Sťažovateľ uvedenú schému „začal uplatňovať aj v Českej republike, za čo sa proti nemu vedie samostatné trestné stíhanie (obžaloba Vrchného štátneho zastupiteľstva v Olomouci z 26. novembra 2012, sp. zn. 4 VZV 11/2011 podaná na Krajskom súde v Ostrave), pričom jeho vedomosť a aktívnu participáciu na tomto skutku páchaného na škodu Finančnej správy Slovenskej republiky potvrdili aj svedkovia“.

34. Pokiaľ išlo o právne posúdenie skutkov v danej trestnej veci, najvyšší súd precízne, poukazom nielen na prax všeobecných súdov a ich judikatúru, ale aj na judikatúru a zákonnú úpravu iných štátov (Česká republika) a medzinárodné dokumenty (Dohovor OSN proti nadnárodnému organizovanému zločinu, dokument Európskej únie z 21. decembra 1998 – Joint Action on making it a criminal offence to participate of criminal organization in the Member States of European Union – 98/233 JHA), uviedol, prečo bolo potrebné konanie páchatel'ov právne kvalifikovať tak, ako bolo kvalifikované, ktoré zistenia ho k tomu viedli, na ktoré okolnosti bolo potrebné prihliadať, a teda, že aj konanie sťažovateľa naplnilo zákonné znaky zločineckej skupiny v zmysle § 129 ods. 4 Trestného zákona tak v podobe existencie štruktúr, ako aj v podobe systematického a sústavného páchania zločinu neodvedenia dane a poistného, keďže v období dvoch rokov zločinecká skupina koordinovane dosiahla finančnú výhodu vo výške takmer jedného milióna eur, pritom finančná výhoda vo výške tri a pol milióna eur touto zločineckou skupinou nebola získaná len v dôsledku zásahu štátu prostredníctvom daňových orgánov.

35. Rovnako odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že v posudzovanej veci z hľadiska chápania skutku a jeho jednoty išlo o jeden skutok, pretože konanie, ktoré je prostriedkom k spáchaniu trestného činu druhého, je súčasne súčasťou konania, ktoré znamená uskutočňovanie konania popísaného v skutkovej podstate trestného činu druhého.

To platí aj v prípade, keď konanie, ktoré vyvolalo určitý následok závažný z hľadiska trestného práva, muselo najskôr spôsobiť iný následok, bez ktorého by k vyvolaniu druhého následku nedošlo. V danej trestnej veci teda išlo o jednočinný súbeh zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorý je trvácim trestným činom, a zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 druhej aliny a ods. 4 Trestného zákona, ktorý je pokračovacím trestným činom, pričom z hľadiska právnej teórie takýto jednočinný súbeh nebol v tom čase vylúčený.

36. Ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na niektoré časti odôvodnenia rozsudku špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 4/2013 z 3. septembra 2014, keďže sa naňho odvolával aj druhostupňový súd, najmä čo sa týka preukázania naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaných zločinov.

37. Špecializovaný súd vo vzťahu k obhajobe sťažovateľa o jeho nevedomosti, že by sa dopúšťal trestnej činnosti, uviedol, že najmä vzhľadom na charakter celej siete bolo nielenže priam nemysliteľné, ale doslova nemožné, aby do tohto kolobehu vstúpil ktokoľvek, kto by nemal vedomosť o tom, na aký účel tento kolobeh prebieha. Toto preukazovali nielen výpovede vo veci vypočutých svedkov, ale aj samotná podstata obchodov, keď *«často doslova bezdomovci (osoby závislé na omamných látkach z naozaj slabých sociálnych pomerov - napr. svedkyne ██████████, ██████████...) v obrovských sumách dodávajú tovar ďalším či už nárazníkovým firmám alebo firmám v zahraničí. Jednotliví predstavitelia podnikateľských subjektov si neoverujú to, či je produkt na trhu uplatniteľný spôsobom, ako to bolo vyššie uvedené, ale tovar predávajú ďalším subjektom, ktorí sú im „nariadení zhora“ či už ██████████, ██████████, ██████████ alebo ďalšími osobami. Jednoducho povedané, takýto obchod musí byť podozrivý každému priemerne vzdelanému človeku.»*

38. K obrane sťažovateľa špecializovaný súd ďalej uviedol, že viaceré preukázané okolnosti súvisiace s technickým dokumentovaním priebehu tohto obchodu jeho obranu viacnásobne vyvracajú. Podľa názoru všeobecného súdu však z viacerých dôkazov bolo absolútne zrejmé, že aj do obchodu zapojené zahraničné subjekty vedeli o tom, že ich

úlohou je prispieť k umožneniu uplatnenia si nadmerných odpočtov u firiem, ktoré na toto boli určené. Dokladovali to nielen výpovede viacerých svedkov ([REDACTED] – dosadený konateľ viacerých zahraničných dovozcov komodity, [REDACTED] [REDACTED] ale i skúmania zahraničných policajných orgánov, ktorí vo viacerých prípadoch (napr. Slovinsko, Bulharsko) dokumentovali, že subjekty, ktorým mal byť tovar vyvážený, v konečnom dôsledku neexistujú v tej forme alebo pre ten účel, ako to bolo obžalovanými z čela hierarchie prezentované (firma [REDACTED] [REDACTED] a pod.), prípadne boli ovládané spriaznenými osobami informovanými o celi existencie reťazca.

39. Špecializovaný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia detailne opísal aktivitu páchatel'ov stíhanej trestnej činnosti, teda aj konanie sťažovateľa, a to na základe vykonaným dokazovaním zistených skutočností. Podotkol, že tvrdeniam sťažovateľa zodpovedajúce doklady (príslušné faktúry) v trestnom spise chýbajú, pritom boli vykonané procesné úkony, ktoré by v prípade reálnej existencie ich prítomnosť v spise zabezpečili. Konajúci súd poukázal aj na skutočnosť, že obchodná spoločnosť, ktorej konateľom bol sťažovateľ, konala na základe odporúčaní [REDACTED], ktorý sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal. Všeobecný súd poukázal takisto na zvláštne správanie sa sťažovateľa v súvislosti so stíhanou trestnou činnosťou, keď kolobeh tovaru (webkarty) považoval za taký, ktorý jeho firme [REDACTED], mal priniesť zisk a jednoducho mu nebolo „divné“, že aj ním ovládaný podnikateľský subjekt v podstate len posúva distribúciu produktu na ďalšie obchodné spoločnosti, a to bez toho, aby za tento produkt bolo zaplatené. Kredibilitu týchto spoločností pritom neskúmal, poradil mu ich [REDACTED]. Keď zistil, že tieto spoločnosti uvedený produkt na trhu neumiestnili, všetky relevantné obchodno-právne transakcie boli „dobropísané s tým, že kartičky mali byť vrátené“. Na takomto spôsobe obchodu sťažovateľ „nevidel nič divné a aj pokiaľ by išlo o na trhu neuplatniteľný produkt, on zdôrazňoval, že v takomto prípade bol uvedený do omylu, nakoľko on chcel reálne s produktom podnikat“.

40. Obranu sťažovateľa špecializovaný súd považoval za vyvrátenú do všetkých jej dôsledkov, a to vykonaným dokazovaním. Sťažovateľ teda vedel, že je súčasťou reťazca,

a vedel i o tom, že tovar sa nenakupoval z toho dôvodu, aby v Českej republike pomocou ďalších distribútorov bol umiestnený na trhu jednotlivým konečným spotrebiteľom. Tieto skutočnosti boli preukázané hlavne výpoveďami svedkov – najmä svedka [REDACTED], svedkyne [REDACTED] svedka [REDACTED] a svedka [REDACTED], stručný obsah výpovedí ktorých špecializovaný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol a z ktorých vyplynul záver o nepresvedčivosti obrany sťažovateľa, keď ním prezentovaný spôsob obchodovania bol nielen nelogický, ale v konečnom dôsledku aj nereálny, a každá osoba zúčastnená na takomto kolobehu tovaru musela mať vedomosť o tom, že ide o ekonomicky nezmyselnú činnosť. Bolo tiež zrejmé, že obchody reálne neprebehli a sťažovateľ o tomto vedomosť mal.

41. V závere v súvislosti s uznaním viny sťažovateľa a úpravou skutkovej vety tak, ako bola uvedená v rozsudku, špecializovaný súd zdôraznil, že osoba v postavení sťažovateľa robí obchody spôsobom, ako to on sám prezentoval, nemohla nevedieť, že ide nielen o ekonomicky nanajvyšš riskantnú činnosť, ale aj to, že ide o činnosť, ktorá s podnikaním v zmysle jeho zákonných mantinelov nemá nič spoločné. Sťažovateľ bol dôležitou súčasťou celého reťazca, ktorého úlohou bolo vyvolať zdanie, že tovar je reálne vyvážený do zahraničia. Na zdôveryhodnenie celého takto vymysleného procesu sa podieľal aj organizovaním rôznych marketingových aktivít v súvislosti s produktom, avšak tieto mali za úlohu len sťažiť kontrolnú činnosť príslušných finančných a daňových orgánov. Pomocou týchto techník sa len malo vyvolať zdanie, že s produktom typu webkarta sa reálne obchoduje. Ani v tomto prípade však k takémuto reálnemu obchodovaniu nedošlo, pritom scenár, ako bol vymyslený, ani u jedného zo zainteresovaných nedovoľoval záver, že by nemali vedomosť minimálne v základoch o celej štruktúre a cieľoch projektu.

42. Z týchto skutočností uvedených v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd ako odvolací súd sa všetkými pre rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku relevantnými právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberal a dal na ne presvedčivé odpovede.

43. Ústavný súd je toho názoru, že záver odvolacieho súdu (v spojení so závermi vyplývajúcimi z rozsudku špecializovaného súdu) o vine sťažovateľa zo spáchania stíhanej trestnej činnosti sa opiera o logické a vyčerpávajúce odôvodnenie, ktoré pozostáva z explicitne preukázaných skutkových zistení prameniacych z vykonaného dokazovania a z komplexnej prezentácie relevantnej právnej úpravy a jej výkladu, ktorý ústavný súd kvalifikuje ako dostatočne podrobný, racionálny a zároveň nepopierajúci zmysel a podstatu právnej úpravy, na ktorú sa konajúce súdy (prvého a druhého stupňa) odvolávajú. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu absolútne presvedčivo osvedčuje, že sťažovateľ svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaných trestných činov.

44. Nosnou námietkou aktuálnej ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že v danej trestnej veci konajúce všeobecné súdy nepreukázali úmysel sťažovateľa spáchať trestné činy, za ktoré bol odsúdený.

45. Podľa § 15 Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel'

a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo

b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmenný.

46. Najvyšší súd vo svojom rozsudku k otázke preukázania subjektívnej stránky (zavinenia – § 15 Trestného zákona) trestného činu, z ktorého spáchania bol sťažovateľ uznaný vinným, v kontexte jeho námietky konštatoval objektívne preukázanie, že išlo jednoznačne o riadený proces, pričom do tohto kolobehu nemohol vstúpiť niekto, kto by nemal vedomosť o tom, na aký účel tento proces prebiehal, čo preukázali nielen výpovede viacerých svedkov (ktorých súdy riadne konkretizovali), ale o čom svedčila aj samotná podstata týchto obchodov, kde špecifikácia skutkového stavu týkajúca sa protiprávneho konania sťažovateľa bola dostatočne dôkazne podložená. Ústavný súd zastáva názor, že takto prezentovaná argumentácia všeobecného súdu plne zodpovedá základným pravidlám teórie trestného práva a neopodstatňuje žiadnu pochybnosť o preukázaní naplnenia

subjektívnej stránky (zavinenia zo strany sťažovateľa) posudzovaného trestného činu ako jeho obligatórneho znaku.

47. Z odôvodnenia napadnutých rozsudkov (prvého aj druhého stupňa) zreteľne vyplýva dôkazmi preukázané zavinenie sťažovateľa tak, ako ho definuje ustanovenie § 15 Trestného zákona.

48. Rovnako značne vnímateľným bol záver súdov oboch stupňov, že konanie sťažovateľa umožnilo určitým podnikateľským subjektom uplatniť si v rozpore so zákonom odpočet dane z pridanej hodnoty, a teda sťažovateľ umožnil inému zadovážiť neoprávnený, v tomto prípade finančný prospech. Skutková podstata trestného činu neodvedenia dane a poistného, a takisto skutková podstata trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny s poukazom na § 129 ods. 4 Trestného zákona pritom bezpodmienečne nevyžaduje, aby svojím konaním sťažovateľ zabezpečil majetkový prospech iba alebo aj sebe. Ani v tomto smere nenašli námietky sťažovateľa svoje opodstatnenie.

49. Podľa názoru ústavného súdu sú úvahy najvyššieho súdu veľmi podrobné, vecné a presvedčivé. Rozhodne nejavia známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec iný názor, nemôže sama osebe znamenať porušenie jeho označených práv. Pokiaľ sťažovateľ očakával inú odpoveď konajúcich súdov, nezakladá to bez ďalšieho nezákonnosť právoplatného odsudzujúceho rozsudku, a tým ani porušenie označených článkov ústavy a dohovoru. Sťažovateľ pritom nijako nereflektuje na veľmi podrobnú a vecnú argumentáciu najvyššieho súdu vo vzťahu k rozhodujúcim skutkovým zisteniam a ich právnemu posúdeniu.

50. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

51. Vzhľadom na prezentované bol ústavný súd nútený ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 12/2014 a jeho rozsudkom z 26. februára 2015 odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 13/2015 a jeho uznesením z 11. februára 2019

52. Proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 12/2014 z 26. februára 2015 sťažovateľ podal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

53. Najvyšší súd ako súd dovolací v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ nezdôvodnil okolnosti nasvedčujúce porušenie obhajobných práv. Jeho argumentácia smerovala proti odôvodneniu rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, nepreukázaniu vedomosti o karuselových obchodoch, zmätočnosti skutkových viet, čo sa týka jeho postavenia v zločineckej skupine a účelovosti výpovedí svedkov. Napriek tomu najvyšší súd pripomenul, ako konštantná judikatúra dovolacieho súdu chápe právo na obhajobu v zmysle 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to, že ide o vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého

obhajovacieho práva. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

54. Dovolací súd zhodnotil, že sťažovateľ mal v trestnom konaní zvoleného obhajcu, ktorý k obhajobe pristupoval aktívne, zúčastňoval sa výsluchov, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí, podával návrhy a opravné prostriedky, teda dohliadal na uplatňovanie práv sťažovateľa. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práv obvinených (teda aj sťažovateľa) na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tejto súvislosti dovolací súd pochybenia nezistil, a to ani v období medzi vznesením obvinenia a zvolením si obhajcu. V tomto čase síce boli vykonané výsluchy niektorých svedkov, ale títo buď nevypovedali alebo predmetom ich výsluchov neboli skutočnosti týkajúce sa sťažovateľa.

55. K dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorého naplnenie obvinení (vrátane sťažovateľa) videli v absencii dôkazov preukazujúcich konanie, za ktoré boli odsúdení, dovolací súd uviedol, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové. Za skutkové najvyšší súd pritom považuje tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd podľa jeho slov nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Preto podľa jeho názoru námietky obvinených v tomto smere nemohol hodnotiť.

56. Pre dovolací súd bolo rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinení (teda aj sťažovateľ) spáchali skutok tak, ako to je uvedené v rozhodnutiach súdov nižšieho stupňa, ktoré nemali pochybnosti o ich vine. Dovolací súd pritom nezistil, že by skutky popísané v skutkovej vete boli subsumované pod nesprávne skutkové podstaty trestných činov, neboli trestným činom, alebo išlo o iné trestné činy.

57. Vo vzťahu k nenaplneniu subjektívnej stránky trestných činov, kladených obvineným za vinu, dovolací súd konštatoval, že ani absenciu úmyslu nie je možné namietat' v rámci dovolacích dôvodov. Aj keď posúdenie naplnenia subjektívnej stránky trestného činu je právnym záverom, tento sa musí zakladať na skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, ktoré nie je dovolací súd v dovolaní oprávnený skúmať. Totožné konštatovanie rezultuje zo súdnej praxe a judikatúry súdov a na podporu tohto tvrdenia citoval z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 5/2010 z 1. júla 2010, uverejneného v časopise Zo súdnej praxe pod poradovým č. 40/2010, a z rozhodnutia, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 19/1971-II.

58. Pokiaľ išlo o začleňovanie sťažovateľa v skutkových vetách rozsudku na rôzne stupne riadenia, táto skutočnosť podľa dovolacieho súdu neovplyvnila právnu kvalifikáciu skutkov. Bolo preto irelevantné, či mal sťažovateľ stáť na druhom alebo treťom stupni riadenia, keď bol uznaný za vinného ako priamy páchatel'.

59. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že obsahom dovolaní bolo taktiež rozsiahle posudzovanie výpovedí svedkov, vykonaných dôkazov a polemizovanie so závermi súdov. K tomu uviedol, že takéto námietky, smerujúce k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý by zodpovedal predstavám obvinených, svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

60. Napokon dovolací súd nevzhladol ani dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý uviedol sťažovateľ. Vo vzťahu

k tomuto dovolaciemu dôvodu najvyšší súd podotkol, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd, opierajúc sa o svoju stabilnú rozhodovaciu činnosť, zdôraznil, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 dohovoru, čomu zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje. Na druhej strane za nezákonnosť podľa dovolacieho súdu nemožno považovať nevykonanie dôkazu, resp. hodnotenie dôkazov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného. Je plne na úvahe súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Zároveň namietanie rozsahu dokazovania a posúdenia dôkazov podľa predstáv obvineného nespadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

61. Najvyšší súd však k namietanému dovolaciemu dôvodu uviedol, že sťažovateľ nešpecifikoval dôkaz, ktorý mal byť vykonaný nezákonným spôsobom, pričom dovolací súd v tomto smere pochybenia nezistil.

62. Uvedené svedčí o tom, že dovolací súd sťažovateľom predstretú námietku, ktorými sa snažil preukázať danosť dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, neprijal, avšak náležite na ne reagoval a svoje závery adekvátne odôvodnil. Poukázal na to, že niektoré zo svojich tvrdení sťažovateľ argumentačne žiadnym spôsobom nepodporil [naplnenie dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku – porušenie práva na obhajobu a nezákonne vykonané dôkazy], ale napriek tomu k nim zaujal zodpovedajúce stanovisko, ktoré sťažovateľ síce vníma vo vzťahu k svojej osobe negatívne, avšak v žiadnom prípade ich nemožno hodnotiť ako svojvoľné.

63. Na základe interpretácie dotknutého ustanovenia Trestného poriadku najvyšší súd argumentáciu sťažovateľa o tom, že v trestnom konaní nebol preukázaný jeho úmysel spáchať trestné činy, za ktoré bol odsúdený [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], síce kvalifikoval ako otázku právneho charakteru, avšak podmienenú zistenými skutkovými závermi, do ktorých nie je dovolací súd ako mimoriadna opravná inštancia oprávnený zasahovať. Najvyšší súd konštatoval, že v dovolacom konaní bol rozhodujúcim ustálený skutkový stav popísaný v právoplatných rozhodnutiach súdov nižšieho stupňa, ktorý v podstate poskytoval spoľahlivý podklad na naplnenie všetkých zákonných znakov trestných činov, zo spáchania ktorých bol sťažovateľ uznaný vinným, na základe čoho danosť sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu najvyšší súd vylúčil.

64. Dovolací súd neopomenul zhodnotiť ani výčitku sťažovateľa o zmätočnosti tzv. skutkových viet, ktoré ho nejednotne začleňovali na rôzne stupne riadenia napriek tomu, že malo ísť o trestné činy spáchané jedným skutkom. Záver najvyššieho súdu o irelevancii tejto skutočnosti v tomto smere ústavný súd nemá oprávnenie spochybňovať, pretože z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany je relevantným to, že najvyšší súd sa touto námietkou zaoberal a jasne uviedol dôvod svojho výsledku.

65. Takto prezentované odôvodnenie, ktorým najvyšší súd v dovolacom konaní spochybnil opodstatnenosť argumentácie sťažovateľa o naplnení ním uplatnených dovolacích dôvodov, považuje ústavný súd za zrozumiteľné, primerané, logické a predovšetkým nijako neodporujúce aplikovanej právnej úprave.

66. Ako už bolo uvedené, podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

67. Ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľa ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu, a tiež nezistil, že by aplikácia a výklad citovaných ustanovení Trestného poriadku a s tým súvisiace právne závery najvyššieho súdu mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované uznesenie bolo arbitrárne alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnené.

68. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd vo svojom uznesení dostatočne vyhodnotil všetky námietky sťažovateľa obsiahnuté aj v ústavnej sťažnosti, a preto je podľa jeho názoru uznesenie najvyššieho súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné. Na základe uvedených skutočností ústavný súd nezistil medzi napadnutým uznesením takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv sťažovateľa, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožnila vysloviť ich porušenie.

69. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 13/2015 a jeho uznesením z 11. februára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 49 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 To 12/2014 a sp. zn. 2 TdoV 13/2015 a v nich vydanými rozhodnutiami

70. Námietku porušenia označeného ustanovenia ústavy sťažovateľ jednoznačne odvodzuje od porušenia práva na súdnu ochranu (ním tvrdené nepreukázanie úmyslu spáchať trestný čin). Ak teda ústavný súd nekonštatoval porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo s prihliadnutím na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 49 ústavy.

71. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

72. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v jej petite (zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci na ďalšie konanie), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo (pozri čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2019